

[Holstein.]

ved Siden af den Interesse, der knytter sig til, at Retsordenen haandhæves ensartet og uden Vilkaarlighed, vil jeg bede den højtærede Minister, inden Lovforslaget bliver til Lov, udtale sig om, hvorledes han agter at benytte denne overordentlig vidtgaende administrative Beføjelse.

Kristen Amby: Jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Hvordan kan overhovedet Bestemmelserne i § 1 sættes i Forhold til hinanden?

Det første Stykke er ganske klart, og baade mit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, og det ærede Medlem Hr. Pürschel har tydeligt sagt, at Konservatismen vil være med til at forbyde politiske Sammenslutninger, der har til Hensigt at anvende Magt. Men hvordan i al Verden kan der være Mening i, rent juridisk, at sige, at den ulovlige Hensigt tilkendegives ved, at en Organisation af en eller anden Art gøres egnet til at benyttes ved Magtanvendelse?

Det er jo et rent og skært objektivt Kriterium. D. S. U., den politiske socialdemokratiske Idrætsbevægelse, som ogsaa kan omfatte unge . . . (*Afbrydelse:* Det er ingen politisk Bevægelse) . . . er det ingen politisk Forening, jo vist er det en politisk Forening, det er en socialdemokratisk Idrætsforening, og jeg tror nok, man kræver politisk Trosbekendelse i den Forening. Jeg tror ikke, den har til Hensigt med Magt eller Vold at ville omstyrte Samfundet, men at den er egnet dertil, derom kan der ingen Tvivl være, hvis der skal være Mening i at bruge dette vide Udtryk. Og konservativ Idrætsforening, som arbejder dels med Gymnastik om Vinteren og dels med Marchture om Sommeren, hvorunder man naturligvis benytter Kommando og Delingsførere, som man ogsaa bruger i Gymnastikforeninger og slige Foreninger, vil være særdeles vel egnet til Magtanvendelse.

Men jeg kan ikke se, at dette, at en Sammenslutning er egnet til Magtanvendelse, har noget som helst at gøre med, at den har til Hensigt at anvende Magt. Det er en saa urimelig og uklar Bestemmelse og en saa udvidet Sprogbrug, at jeg slet ikke kan forstaa, at Justitsministeriet i et saa vigtigt Forslag kan formulere det saaledes. Formuleringen i det konservative Ændringsforslag er tydelig og klar: at det at forberede en Organisation, der skal bære Vaaben, og som — det maa man vel formode — saa har til Hensigt engang at bruge disse Vaaben til at sætte sig i Besiddelse af Magten, skal

være forbudt — det er givet. Men der er jo i Flertallets Affattelse af § 1 slet ikke Tale om, at Kendetegnet paa, at den ulovlige Hensigt er til Stede, har noget som helst at gøre med den ulovlige Hensigt.

Alt muligt kan jo kaldes en militærlignende Organisation. Som det rigtigt blev sagt af mit Partis Formand, vil den Form, hvorunder Ungdommen nu foretrækker at samles — det har ikke Justitsministerens Billigelse, det ved vi nok, for i Justitsministerens Ungdom foretrak man at være sig selv, at være sig selv nok, at være et Individ, en Ener —, sammenslutte sig, saa man føler sig i Flok, gøre, at der let ud fra justitsministeriel Opfattelse kommer noget militærisk og militærlignende over en Organisation; men det siger da ikke noget som helst om, at man har til Hensigt at anvende Magt for at sætte sig i Besiddelse af den politiske Magt i Landet. Jeg vil gerne have Justitsministerens Svar paa, hvordan man kan lade det andet Punktum være Begrundelsen for den ulovlige Hensigt, som rigtigt bør rammes, naturligvis, efter det Makværk af et Lovforslag, man nu er blevet enig om.

Justitsministeren (Zahle): Jeg haaber ikke, at jeg længe skal trætte det høje Ting, men der er jo rettet en Del Spørgsmaal til mig, som jeg maa svare paa.

Jeg vil begynde med at rette en Tak til Ordførerne for de 3 Partier, som støtter de foreliggende Lovforslag. Jeg har ikke noget Øjeblik været i Tvivl om, at disse Forslag vilde komme igennem den høje Rigsdag — naturligvis ikke i uforandret Skikkelse; det er der jo ikke ret mange Forslag, der gør —, til Trods for at de rejste saa megen Modstand. Der var saa megen Styrke bag disse Forslag, at jeg følte mig overbevist om, at de nok skulde blive op højet til Lov. Der var her i Landet saa megen Uro og saa mange Optøjer, at det var klart, at det var nødvendigt, at man fik Midler til at gribe ind derimod. Store Uroligheder kunde ikke rammes af Politiet og Domstolene med andet end nogle Bøder efter Politivedtægten. Det var nødvendigt, at disse Bestemmelser blev afløst af Straffebestemmelser, som gav Adgang og Ret til at gribe skarpere ind.

Lovforslaget om Ændringer i Straffeloven, som jeg fremsatte det, havde til Formaal ifølge § 1 at skaffe Betingelser til Veje for Overvaagelse af Tønen i vore offentlige Forsamlinger, saaledes at det kom til at gaa mindre voldsomt til paa de offentlige Møder. Fra Pressens Side opfattede man dette Forslag som en Indskrænkning i